

JEDAN

“NE ŽELIŠ ME UBITI”, REKLA SAM.

“Naravno da ne želim, Clare. Ali moram.”

Da u tom trenutku već nisam krvarila, dok je soba titrala i okretala se oko mene, vjerojatno bih samu sebe pošteno odalamila. Ni u jednom trenutku to nisam predvidjela. Dopustila sam da mi osjećaji totalno zamagle razum. A sad gledam ravno u cijev pištolja.

Nikada nisam mislila da bi stvari mogle ovako završiti, nisam mislila da ću ležati na parketu u svojoj kući, oslonjena na laktove, moleći za goli život. S moje desne strane nalazilo se zgrčeno tijelo mladića za kojeg do maloprije nisam niti slutila koliko mi znači, sve dok nisam vidjela kako ga prostreljuje metak.

Ponovno sam pokušala urazumiti ubojicu. Izvući još jednu minutu života. “To zbilja nisi ti”, rekla sam, preklinjući. “Ti nisi ubojica.”

“Prije samo nekoliko tjedana složio bih se s tobom. Ali baš bi ti bolje od svih drugih trebala znati koliko te ljudi mogu iznenaditi. Ljudi mogu napraviti stvari za koje ih nikada nisi smatrala sposobnima. Misliš da nekoga poznaješ, a onda...”

Moj je potencijalni ubojica slegnuo ramenima i otkočio pištolj.

A zatim se svijet zatamnio.

DVA

DEVET DANA PRIJE

“ONA JE SUPER FREAK! SUPER FREAK! SUPER FREAK, O DA!”

Billy Rawlinson i Frankie Creedon pomolili su glave na drugom kraju 7-Elevena, u prolazu između polica, pjevajući Ricka Jamesa i izvirujući poput prerijskih pasa iza kutija sa žitaricama. Okrenula sam očima i njih dvojica prasnu u kokodakav, iritantan smijeh, kojim se u pravilu smiju jadnici izrazito ograničene inteligencije. Po tome kako su me provocirali pomislili biste da smo u osnovnoj školi. Ali ne, ja sam šesnaestogodišnjakinja koja nakon ovog ljeta kreće u treći razred srednje škole. Billy i Frankie završili su srednju prije mjesec dana, što, nažalost, nije značilo da sam ih se riješila. Proganjaju me još od vrtića, pri čemu nisu bitno proširili repertoar. Već su mi desecima puta odgudili svoj SUPER FREAK standard.

Nisam im htjela dati gušta. Ignorirala sam ih i posvetila se plaćanju na blagajni. Na moju i njihovu nesreću, slijedili su me.

“Što to kupuješ, Clare?” pitao je Billy. “Svijeće? Kristale?”

Zapravo se radilo o pola litre dijetalne Coca-Cole i paketiću zašećerenih krafni. Doručak šampiona. Uporno sam im držala okrenuta leđa i šutjela, istodobno iskopavajući iz kratkih hlača novčanicu od deset dolara. Nijemo sam je pružila blagajniku.

“Hej”, Frankiejev nazalni glas usrdno mi se obratio. “Tebi govorimo, frikušo.”

Zabio je prst u moju lopaticu.

To mu je bila ozbiljna pogreška.

Mogu prečuti povremene glupe komentare. Ali guranje? To pak ne. Podigla sam lakat i lansirala ga ravno u Frankiejev trbuh.

Čulo se *uuumf* i dečko se presavio od boli.

Tek tad sam se okrenula, s najsladim mogućim osmijehom. “O ne. Nije ti valjda trbuh zapeo za moj lakat dok sam pospremla sitniš u hlače? Oprosti, Frankie. Trebao bi naučiti da ne stojiš tako blizu ljudima.”

Frankie je davao sve od sebe da ne povrati, no zato je Billy suzio oči i dobacio mi: “Ovo ćeš zažaliti.”

Uzela sam vrećicu sa stvarima i napustila dućan visoko uzdignute glave. Ovo sigurno nije ni prvi ni posljednji put da sam se našla u ovakvoj nevolji.

Na svom školskom ormariću našla sam ne jednom našarano “666”. Po tome koliko su me često po hodnicima nazivali frikušom, pomislili biste da mi je to pravo ime. Smijuljenja, došaptavanja i pokazivanja prstom pratila su me od ulaza u školu do razreda nebrojeno mnogo puta.

Ništa nisam učinila da zaslužim takav tretman. Suprotno općeprihvaćenom mišljenju, nisam bila vragopoklonica, još manje Sotonin okot.

Ali bila sam *drugačija*.

Drugačija očito znači loša.

U Eastportu, turističkom gradiću na Cape Codu, živi obitelj frikova. Moja obitelj. Ja sam taktilni medij. Moj brat je također medij, s time da je njegova specijalnost čavrljanje s mrtvima. Moja mama je telepat. Turisti nas obožavaju. Lokalci nas preziru.

Moje ime je Clarity¹ “Clare” Fern. Brat mi se zove Periwinkle² “Perry” Fern. Što je našim roditeljima bilo na pameti kad su nam davali imena? Očito gdje nabaviti sljedeći trip. Ime moje majke je Starla, iako je Perry pronašao njen rodni list, na kojem je uredno

1 Eng. *Clarity* – bistrina, jasnoća.

2 Eng. *Periwinkle* – zimzelen.

upisana kao Mary. To joj otkriće nije dobro sjelo, a kako nam je vlastiti život prilično drag, odlučili smo tu pikanteriju zadržati za sebe.

Živimo u velikoj viktorijskoj kući u prometnom dijelu grada, blizu šetališta. Roditelji su je kupili nakon što su se vjenčali i napustili “spiritističku komunu” u kojoj su oboje odrasli. Divna je to stara kuća, bez stalnih duhova. Prizemljem se koristimo za obiteljski biznis: čitanja. Ne ona na koja ste navikli u knjižarama.

Perry me čekao na parkiralištu 7-Elevena. Skliznula sam na suvozačko mjesto i odahnula što mu motor još radi. Inače, riječ je osmogodišnjem crnom Civicu, s više od 190.000 prijeđenih kilometara. Perry je želio novi auto, ali mama nije na to pristajala sve dok je stari pokazivao znakove života. I tako ga je svakog jutra pokretao nadajući se da će konačno čuti *klik-krc-krc-khhh*, što se nije događalo jer je mala metalna kutija odbijala umrijeti.

Dok je Perry skretao na glavnu cestu, provjerila sam retrovizor da budem sigurna da nas ona dva tupana ne slijede u svom kamionetu.

“Je l’ tu bilo nekih problema?” zapitao je Perry. “Vidio sam da glup i gluplji ulaze u dućan.”

“Ništa što se ne bi dalo srediti”, odgovorila sam, izazvavši Perryjev osmijeh.

Nikad ne biste pogodili da smo brat i sestra. Ja imam maminu crvenu kosu, pjegice i sitnu građu, dok je Perry crnokos i blijedog tena, s visinom od preko metar osamdeset. Ima, doduše, iste plave oči kao mama i ja te mali ožiljak na desnoj obrvi koji unosi primjesu misterija u cjelokupni dojam. Opisana kombinacija je prokušani recept za moralno posrnuće gotovo svake cure koja mu se nađe na putu.

Perry većinu vremena provodi jureći cure i ugovarajući spojeve. Život u turističkom gradu za njega je upravo idealan. Početkom tjedna stiže nova pošiljka komada, na kraju tjedna komadi uredno odlaze. Njemu je osamnaest godina i ujesen kreće na faks. Žalim te jadne žene u Bostonu.

Mami je jednom pobjeglo da Perry izgleda poput našeg oca, kojeg se inače mi ne sjećamo. Tati već petnaest godina nema ni traga ni glasa. Prisiliti mamu da nam o tome kaže nešto više zahtijevalo bi da je povrgnemo torturi, pa je zato radije puštamo na miru. Perry i ja

uvjereni smo da nas je dobri stari tata jednostavno napustio, ali da ga mama još uvijek previše voli da bi ga kritizirala, pa zato radije šuti.

Perry je uključio žmigavac i skrenuo u sporednu ulicu, spretno izbjegavajući krkljanac na Cesti 28. Ljetni promet prilično je gust kroz Hyannis i Yarmouh, ali to se uopće ne može usporediti s Eastportom, i to prvenstveno zbog Ulice Rigsdale. Nazvana po prvim doseljenicima (ako na Capeu nešto volimo, onda su to naši cijenjani preci), Rigsdale teče usporedo s Cestom 28 i ima podjednak broj dućana, restorana i motela.

Skrenuli smo desno na Ulicu brijestova, zatim brzo lijevo i uplovili u Rigsdale. Tamo smo se, naravno, zaustavili. Gužva.

Uzdahnula sam i pogledala na sat. Devet pedeset pet. Otvaramo u deset, a kako je ovo vikend uoči Dana nezavisnosti, imamo rezervirane sve termine tijekom jutra, kao i par najava da će nam mušterije svraćati i tijekom popodneva. Nisam trebala tražiti od Perryja da me odvede do dućana po moje voljene krafne. Mama će se stvarno naljutiti na mene. Za osobu koja se voli predstavljati kao slobodoumni hipik, postaje začuđujuće psihotična kad joj netko kasni.

Ni sljedeće dvije minute nismo se pomaknuli ni milimetar.

Perry je uzdahnuo. “Što se tamo događa?”

Spustila sam prozor i gurnula glavu van kao da sam pas. Pedesetak metara dalje uopće nije bilo automobila. Što se događa? Prometna nesreća? Uvukla sam glavu unutra da me vanjska vlaga ne uguši i uključila klima-uređaj.

“Pojma nemam”, odgovorila sam.

Konačno je na cestu ispred nas natraške izašao policijski automobil. Došao je iz motela King’s Courtyard, koji se unatoč imenu nije mogao podičiti ni kraljevskom klijentelom ni dvorištem, ali je zato imao kičasto predvorje u tudorskom stilu i sobe koje koštaju samo 79 dolara po noćenju. Patrolno policijsko vozilo prepriječilo nam je put da napravi mjesta za kola hitne pomoći i još tri patrolna automobila. Sad sam već bila jako znatiželjna. Nisam znala da naš grad uopće *ima* četiri policijska patrolca.

Kola hitne pomoći sama po sebi ne bi me toliko zaintrigirala. Srčani udari i predoziranje drogom ovdje se događaju svakog ljeta. Ali ovo je izgledalo malo ozbiljnije.

Uzbudljiv događaj? U Eastportu? Nezamislivo! Ali nije bilo vremena da se igram dječje detektivke Nancy Drew. Auti su se konačno pokrenuli, a mi smo službeno kasnili.

“Mama će me ubiti”, zaključila sam, samo se napola šaleći.

“O, da”, potvrdio je Perry odsutno, buljeći kroz prozor dok smo prolazili pored motela.

Očekivala bih da provali neku šalu da me malo utješi zbog predstojeće katastrofe, ali moj brat je samo upalio radio. Pa i to pomaže. Glasna muzika zaokupila je moje misli i prije nego što sam se snašla bili smo na kolnom prilazu. Naša viktorijanska kuća oličena je u boju koju volim nazivati “sablasna lavanda.” Opasana je antiknim vratima od kovanog željeza i ima visoke nadsvođene prozore, zabate, trijem s vitičastim bijelim ukrasima kao na kućici od medenjaka te jedan toranj. Iznad ulaza visi natpis: ČITANJA OBITELJI FERN.

Ušla sam u prazan foaje iliti čekaonicu i spustila svoj doručak na pod. Mama je vjerojatno počela čitanje bez nas. Otvorila sam vrata dnevne sobe, ovdje u ulozu sobe za čitanja, duge i uske prostorije s niskim stropom i ukrasnom štukaturom na zidovima. Naši su prozori zastri gustim crvenim baršunastim zastorima. Jedna velika svijeća nalazi se na sredini stola, dok manje svijeće gore na polici iznad kamina.

Mama mi je uputila pogled kao da sam upravo pljunula na pod.

“Baš lijepo što ste nam se pridružili”, rekla je.

“Oprosti što kasnimo.” Perry je uletio i dobacio blistav osmijeh.

Rukovala sam se s parom u pedesetim godinama koji je sjedio s druge strane našeg dugog stola od mahagonija. Visoka, mršava žena bila je odjevena u žutu ljetnu haljinu i velik slamnati šešir. Njezin muž nosio je turistički smoking: kaki bermude i svilenu bluzu s cvjetnim uzorkom.

Umjesto da sjednem pored mame, tako su joj djeca ujedno i pobočnici (njezin omiljeni raspored), sjela sam pored Perryja. Želi li doći do mene, mama će se prvo morati obračunati s njim. Perry me kratko potapšao po ramenu. To mu najbolje ide: smirivanje ljudi i stvaranje osjećaja da će sve biti u redu.

Mama je uzdahnula i sklopila ruke. “Zbog ovog prekida trebat će mi minuta da uđem u meditacijsku zonu.”

Nije njoj trebala nikakva minuta. Nisu joj trebala ni prigušena svjetla, ni upaljene svijeće, ni komorna glazba koja tiho svira u pozadini, a ni ikakve druge gluposti tog tipa. Njezin dar savršeno funkcionira kad god je potrebno: samo ga mora slušati. Ali mušterije očekuju prenemaganje i žele prenemaganje, pa je prenemaganje ono što im serviramo.

Dar moje majke najpouzdaniji je od svih naših darova. Ne čuje glasove čitavo vrijeme, srećom, jer bi inače vjerojatno posve prolupala. Ali samo treba usredotočiti energiju na osobu u svojoj blizini i može pročitati njegove ili njezine misli. Problem je jedino u tome što zna što ljudi misle samo u tom trenutku. Ako želiš nešto sakriti, stvar je prilično jednostavna. Mnogo puta kad sam imala probleme u školi i nisam željela o njima razgovarati s mamom, jer zapravo nisam željela da mi mama pročita misli, počela bih razmišljati o odvratnim stvarima, kao što su prljava pepeljara ispunjena cigaretama ili prizori iz mojih omiljenih filmova strave i užasa. I mama bi me zbilja pustila na miru.

Mama se nakašljala i otvorila oči. “Gospodine Bingham, vi nam ne vjerujete. Mislite da smo varalice.”

Gospodin Bingham je kimnuo. “U pravu ste, ali to ništa ne dokazuje. Siguran sam da osamdeset posto ljudi koji prođu kroz ova vrata misle da ste varalice. Posebno muževi koje ovamo dovuku njihove žene. Muškarci su, naime, mnogo... racionalnija stvorenja.”

Perry me stisnuo za koljeno ispod stola, upozoravajući me da se suzdržim od zarivanja noktiju u lice tog idiota.

Mama se obratila idiotovoj ženi. “Gospođo Bingham, vi ste došli s povjerenjem, ali brine vas što ćemo reći. Pitate se što bismo učinili kad bismo saznali da ćete uskoro umrijeti. Pitate se bismo li vam to i rekli.”

Gospođa Bingham je zinula. “To je upravo ono o čemu sam razmišljala!”

Usljedio je negodovanje Gospodina Racionalnog. “Dobro pogađate. Ponovno, rekao bih da osamdeset posto ljudi koji ovamo dolaze misle posve iste stvari.”

Morala sam se oglasiti: “Znate li da se devedeset osam posto statistika izmisli na licu mjesta?”

Perry me drmnuo ispod stola.

Mama mi je uputila pogled koji bi sledio lomaču. “U pravu ste, gospodine Bingham. To jest najčešće pitanje koje nam ljudi postavljaju. Istinu govoreći, ne bismo vam nipošto rekli da ćete umrijeti, jer naš posao nije predviđati budućnost. Mi to ne možemo.”

“Aha! Znači priznajete!” Gotovo je skočio sa svog stolca od uzbuđenja. Čovjek bi pomislio da mu je upravo pošlo za rukom rascijepiti atom.

“Pogrešno ste nas razumjeli, gospodine Bingham”, umiješao se Perry, svojim utješnim i dubokim glasom. “Mi nikada nismo rekli da vidimo budućnost. Naša se čitanja time ne bave.”

“Čime se onda bavite?” upitala je gospođa Bingham.

“Nas troje radimo kao čitalački tim”, objasnila je mama. “Ja sam telepat, što znači da vam mogu čitati misli. Moja kći je medij koji prima vizije iz predmeta koje dotakne. Moj sin je također medij, kroz kojeg nam se obraćaju duhovi. Ako neki duh želi razgovarati s vama, moj sin će ga čuti, a katkad i vidjeti. Naša čitanja uglavnom su neobveznog karaktera.”

Gospodin Bingham grohotom se nasmijao. “Ovo će bit’ genijalno!”

“Biste li mi oboje dali po jedan predmet?” zamolila sam par i ispružila ruke, dlanovima prema gore, na stolu.

Službeni naziv moje darovitosti glasi retrokognitivna psihometrija. Provale energije i uspomene ostavljaju trag na predmetima, zbog čega ponekad mogu napipati taj trag i vidjeti, čuti ili osjetiti ih u svom umu. Najgore u vezi s tim talentom jest njegova potpuna nepredvidljivost. Ima trenutaka kad grčevito stišćem neki predmet, moleći za bilo kakav znak, ali ne mogu osjetiti ništa. I premda se uglavnom trebam jako koncentrirati da nešto pročitam, postoje i oni rijetki trenuci kad ne želim nikakvu viziju, ali ona me ipak spopadne. Ne mogu silom aktivirati svoj dar i ne mogu ga obuzdati. Takav je kakav je.

Gospođa Bingham skinula je jednu bisernu naušnicu i stavila mi je u lijevu ruku, dok mi je njezin suprug smjestio svoj mobitel u desnu ruku. Sklopila sam ruke i oči fokusirajući se. Odmah su se pojavili bljeskovi, ali trebalo mi je nešto vremena da ih dovedem u red.

“Kupili ste te naušnice na nekom veoma posebnom mjestu. Bili ste jako uzbuđeni zbog njih.” Zastala sam. “Dućan je bio... u nečem drugom.”

“Dućan je bio u nečem drugom? Što bi to trebalo značiti?” upitao je muž.

“Samo sekundu.” Još sam se jače usredotočila, a onda sam shvatila. “Bilo je to putovanje brodom. Kupili ste naušnice u dućanu koji se nalazio na brodu, gdje ste proveli medeni mjesec. One vam mnogo znače.”

Gospođa Bingham se nasmiješila. “U pravu ste.” Zatim je dobacila pogled svom mužu. “Ti se toga čak i ne sjećaš.”

Čovjek je slegnuo ramenima. “A što je sa mnom? Da pogodim, reći ćete da sam nekoga zvao ovim telefonom.”

Trudila sam se da me ne izbaci iz takta i da fokusiram energiju na mobilni telefon. Odmah sam nešto vidjela, probvši ga istog trenu pogledom. Malo se povukao, izgledajući lagano uplašeno – i to s pravom. Ali nisam smjela otkriti ništa od toga. Mama nas uvijek upozorava da su loše vijesti loše za posao. Važno je usredotočiti se na pozitivno.

“Otpustili su vas i koristili ste se ovim telefonom za traženje novog posla”, rekla sam. “Nedavno ste našli novo zaposlenje i ovaj je odmor način da to proslavite.”

Gospođa Bingham pljesnula je rukama. On je jedva primjetno kimnuo. Vratila sam im njihove predmete.

“A sada bi”, rekla je mama, “bilo dobro da imamo trenutak tišine da moj sin procijeni jesu li s ovdje s nama i neki duhovi.”

Ako mene pitate, Perry je izgubio na paranormalnoj lutriji. Njegova sposobnost bila je jednako tako nedosljedna kao moja i ovisila je o jako puno čimbenika. Morao se fokusirati mnogo jače od mame ili mene i često se potom osjećao sasvim iscrpljeno. Osim toga je neki duh morao biti prisutan, odnosno povezan ili s mjestom na kojem se Perry nalazi ili s osobom koja je s njim u društvu. Bilo je situacija da mušterija dođe bez svite mrtvih koji bi nešto poručili, zbog čega je, naravno, bila razočarana. A tek čitanja u kojima je Perryjev dar zbilja funkcionirao! E, pa u tim je situacijama morao slušati mrtvaca.

Moj brat je zatvorio oči i nekoliko puta duboko udahnuo kroz nos. Prsa su mu se podizala i spuštala, ali inače je bio posve miran. Nakon minute, otvorio je oči i rekao: “S nama je Paula.”

Gospođa Bingham je ciknula: “Mama? Moja majka je ovdje?”

“Da, kaže da je vaša mama.”

Gospodin Bingham zakolutao je očima i prekrizio ruke preko svojih krupnih prsiju. “Dokažite.”

Perry je nagnuo glavu na jednu stranu. “Hm, u redu. Kaže da joj se nikada niste sviđali i još uvijek joj se ne sviđate.”

Muškarac je pocrvenio u licu. Njegovu suprugu uhvatilo je hihotanje: “Točno. Mama te nikad nije voljela, dušo, pa znaš da je tako.”

Perry je nastavio: “Kaže također da joj se jako sviđa vaš šešir i da je podsjeća na šešir koji je baka uvijek nosila.”

Gospođi Bingham pojavile su se suze u očima. “Zato sam ga i kupila. Kad sam ga ugledala u dućanu, sjetila sam se bake.” Lice joj se ozarilo. “Je li baka s tobom?”

Perry je slušao, a onda prenio informaciju: “Kaže da je s njom ponekad, ali ne ovog trena.”

U tom sam trenu začula zvonce koje se oglasi kad nam se prednja vrata otvaraju i zatvaraju, a osoba koja je ušla nije pričekala u hodniku, kao što lijepo piše na natpisu, nego je navalila na vrata dnevne sobe i počela lupati.

“Što se događa?” rekla je mama i odjurila do vrata dok joj je crna suknja lepetala oko nogu. Širom je otvorila vrata.

“Milly?”

Milly je stajala na do vratku u jednoj od svojih haljina *à la* “Baš sam dotrčala iz prerije” i s čarapama koje su joj se objesile oko mršavih članaka. Milly živi pored nas, u vrlo sličnoj viktorejanki, iako malo manje morbidno ukrašenoj. U prizemlju drži antikvarijat koji u ljetnim mjesecima prilično dobro posluje. Milly je jedna od onih starih dama koje žive od tračeva, a ne hrane. Unatoč tome što je klepetuša bez premca, svi je jako volimo, najviše zbog toga što nas prihvaća takve kakvi jesmo i šalje nam puno mušterija.

“Hvala bogu da ste doma! Imam stvarno velike novosti.” Milly se provukla pored mame i ušla u dnevnu sobu.

“Usred čitanja smo, Milly”, rekla sam.

“Ovo ne može čekati.”

Mama je rekla: “Iskreno se nadam se da je pitanje života ili smrti.”

Milly se nacerila. "O, je." Zatim se počejala po glavi. "Zapravo ne baš o životu i smrti. Samo o smrti."

Nisam bila iznenađena. Prvo što Milly ujutro čita su osmrtnice u novinama.

"Ajde, da čujemo", rekao je gospodin Bingham. "Trošite vrijeme koje smo platili. Nadam se da je u pitanju nešto stvarno važno."

Milly su se oči raširile. "U motelu King's Courtyard dogodilo se ubojstvo!"

Ruka mi je poletjela na prsa. Očekivala sam da nam Milly priopći trač o nekoj stogodišnjoj dami koja je upravo zaspala u snu. Nisam očekivala umorstvo. Ali to bar objašnjava policiju i kola hitne pomoći koje smo prije vidjeli. Srce mi je divlje udaralo pod rukom.

Perry se samo zavalio u svoj stolac. Millyina upadica nesumnjivo je prekinula njegovu komunikaciju s majkom gospođe Bingham. "Kako znate?"

"Ovako, Edu Farmingtonu opet su ukrali jednog od njegovih vrtnih patuljaka, pa je otišao na policiju da to prijavi. Nisu čak htjeli ni razgovarati s njim! Rekli su mu da se vrati sutra jer su sad previše zauzeti. Naravno, on se još malo zadržao da prikupi pokoju informaciju."

"To jest da prisluškuje", dobacila sam.

"Dobro, to sad nije važno." Milly je zastala da dođe do daha pa nastavila. "Tinejdžerica je pronađena mrtva u svojoj sobi u King's Courtyardu. Ustrijeljena!"

Osjetila sam kako mi se nutrina zgrčila. Netko mojih godina. Ubijen. Ovdje.

Perry je rukom nervozno protrljao bradu. "Znaju li tko je to učinio i zašto?"

"Koliko ja znam, ne. Priča se da joj novčanik ležao na ormariću pokraj kreveta, ali novac nije ni taknut."

"Lokalna cura ili turistica?" upitala je mama, zabrinuto namrštivši čelo.

"Turistica", tiho je rekla Milly.

Perry i ja izmijenili smo poglede. Razmjeri ovog događaja time su mnogo veći. Želudac me već pekao od tjeskobe.

“Oh, to je stvarno užasno”, rekla je gospođa Bingham.

Gospodin Bingham nam je dobacio: “Hej, društvo, vi biste trebali biti vidoviti. Kako to da niste predvidjeli što će se dogoditi i upozorili tu curu?”

Mama je uzdahnula. “Ponovno vam kažem, ne previđamo budućnost.”

“Točno. Jer ste totalni lažnjaci.”

E, sad mi je stvarno bilo dosta. Čaša se prelila. Okrenula sam se prema gospođi Bingham. “Poznajete li izvjesnu Jane Sutherland?”

Njezinim delikatnim lišcem preleti izraz zbunjenosti. “Da, ona je bila sekretarica mog muža prije no što su ga otpustili. Što je s njom?”

“Nisu oni njega otpustili. Najurili su ga. Kompanija ima pravila protiv brijanja sa sekretaricama iako vaš suprug očito nema problema s time da ih prekrši.”

“Clarity!” zavrištala je mama.

Mama me vukla za ruku na jednu stranu, dok je moj brat pokušavao odvući mamu na drugu stranu, što dalje od mene. Gospođa Bingham istrčala je iz kuće u suzama, dok ju je gospodin Bingham slijedio vičući kako smo mi najobičniji lažljivci i varalice. Milly se išuljala na vrhovima prstiju. Naše sljedeće mušterije, jedan mladi par, ušetale su u kuću, otvorenih usta promotrile nastali kaos, okrenule se na peti i išetale iz kuće. Još nije bilo ni jedanaest ujutro. Još nisam ni doručkovala. Ali takav je moj život.

Dobro došli u *freak show*!